Ч. 248 (11.216). Львів, субота 5. листопада 1927. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Боротьба з голодом.

Львів, 4. листопада 1927.

Саме тепер минає два місяці боротьби з голодом, два місяці від хвилі, як полудневo-східну Галичину навістила нечувана катастрофа повені і як українське громадянство стало до боротьби з наслідками непереможної стихії. Українське громадянство в мить оцінило розміри катастрофи і зрозуміло її наслідки та розпочало організовану допомогову акцію. Всі українські центральні установи покликали до життя Український Центральний Комітет допомоги жертвам повені, який негайно розпочав широко закроєну і планову акцію. На жаль, не вдалося в тому комітеті обєднати всіх українських чинників. Поза Центр. Комітетом повів свою особисту допомогову акцію о. митр. А. Шептицький та Львівський Митрополичий Ординаріят. Окремо зорганізувався теж на партійно-клясовій, інтернаціональній основі Робітниче-Селянський Комітет Допомоги Жертвам Повені. Та не зважаючи на розщіплення допомогової акції аж в трьох комітетах (коли не рахувати особистої акції о. митрополита), величезна більшість українського громадянства сконцентрувала свою в користь жертв повені в Українському Центр. Комітеті.

Вистане згадати, що під проводом Центр. Комітету зорганізувалося і приступило до праці понад [illegible] повітових й окружних комітетів та 96 проц. всіх збірок і пожертв походить виключно зі західно-української території. Про це свідчить звіт Українського Центр. Комітету допомоги жертвам повені, виготовлений з днем 31. жовтня ц. р. Через Центр. Комітет зібрано на протязі неповних двох місяців 49 вагонів і 3.862 кг. збіжа, 191 вагонів і 8.978 кг. бараболь, 1 вагон і 3.917 кг. муки, 38 міхів одягів та 68.000 золотих готівкою. З того розділено вже між навіщене повінню населення: 21 ваг. і 5.066 кг. збіжа, 51 ваг. і 8.976 кг. бараболь, 2.927 кг. муки, 29 міхів одягів і 21.134.29 золотих готівкою. До розділу лишається зголошених і направлених уже до місць призначення: 27 ваг. і 8.796 кг. збіжа, 140 вагонів бараболь, 1 ваг. 1.990 кг. муки, 9 міхів одежі і понад 46.000 золотих. Коли збірки в натураліях перемінимо на гроші, рахуючи вагон збіжа по 4.000 зол., вагон бараболі по 700 зол., а муки по 8.000 зол., то одержимо кругло 340.000 зол., а після додання грошевих збірок у квоті 68.000 зол., суму **408.000** зол. В тій сумі около 28.000 зол. прийшло з Америки й від української европейської еміграції, решту 380.000 зол. вложила Зах. Україна, і в тому 5/6 усіх збірок припадає на українське селянство.

Можемо бути горді з такого величавого висліду допомогової акції, переведеного **власними силами і засобами** українського громадянства. Без сумніву, ця допомога є далека від того, щоби могла заспокоїти потреби десяток тисяч жертв повені, та всеж таки в значній мірі опановано розміри катастрофи, щонайменше в початках, а це найголовніше. Загальна допомогова акція зеднала нас у великому горі та викликала відрух найкращих почувань. Головна заслуга цього гарного і додатнього висліду нашої допомогової акції припадає на долю українського селянства.

Робітниче-Селянський Комітет Допомоги Жертвам Повені, зложений з представників лівих, інтернаціональних партій, що ведуть свою діяльність на Зах. Україні, не найшов відгомону серед українського громадянства в краю. Його краєві збірки є смішно дрібні, а вже не найшов ніякого відгомону серед українського селянства. В його виказах не стрічаємо ані одної пожертви чи збірки в натураліях. Головна частина виказуваних ним збірок є американського походження. Видно, що цей комітет, зложений з представників поодиноких політичних партій: українських, польських і жидівських, інтернаціонального характеру, не находячи майже ніякого послуху в краю, найшов відгомін серед українського робітництва в Америці, — на всякий випадок більший, як Український Центр. Комітет. Бо коли приплив збірок з Америки (зі Зедин. Держав і Канади) в Центр. Комітеті осягнув досі суму кругло 2.500 дол., то Роб.-Сел. Комітет може похвалитися збіркою кругло 4.200 дол. в Америці. За те краєва збірка цього комітету не осягнула навіть 2.000 зол., дарма, що до Роб.-Сель. Комітету входять представники більшости робітничих організацій і лівих пол. партій, що проводять свою діяльність на Зах. Україні. До тогож і грошева збірка 2.000 зол. Роб.-Сель. Комітету походить головним чином від селян, а не від робітників, хоч плинною готівкою розпоряджають саме ці останні. Взагалі мається враження, що Роб.-Сель. Комітет є дуже односторонній щодо своєї діяльности, бо він є лише касієром і роздільним пунктом чужих збірок, а сам не займається цею „невдячною“ акцією.

Позитивна допомогова акція досі пливе лише зі Зах. України й Америки. Зате непомітно допомогового здвигу з Рад. України. Хоч радянські органи широко розписуються про „асиґновки“ всяких радянських установ: центральних, окружних, районових і міських, хоч про те горлають і радянофільські західно-українські органи, то реального наслідку цієї акції — на жаль — не бачимо. Сума дотеперішніх радянських „асиґновок“ на допомогу жертвам повені осягнула висоту 120.000 карб. (60.000 долярів), себто понад пів міліона золотих. Без сумніву, є це дуже поважна збірка, яка могла би значно облегчити недолю повенян, колиб вона не була такою трансцедентальною, плятонічною. На жаль, ця допомогова акція кінчається друком цифр у газетах. А може допомога з Рад. України має й реальний характер, але пливучи під поверхнею життя, усувається від громадянської контролі й оцінки. Колиб так було, то це була би допомогова конспірація, яка криє в собі всі небезпеки і шкідливі наслідки всяких конспірацій. Найважніше, що така допомога могла би минутися зі своїм призначенням та могла би бути повернена на цілі, які не мають нічого спільного з допомоговою акцією. На всякий випадок годиться ствердити, що на основі дотеперішніх даних Рад. Україна світить відсутністю в допомоговій акції жертвам повені.

Ось так менш-більш представляється теперішня допомогова акція. Перші розміри голодової катастрофи опановано. Після довершення розділу натураліїв пора подумати про дальше ведення допомогової акції вже іншого характеру і на довшу мету. Особливо пора подумати про трудову, продуктивну допомогу жертвам повені.

Над Балтиком.

Коло радянсько-латвійського торговельного договору.

Керманичем латвійської закордонної політики є соціяліст Целенс. Він свого часу підняв був справу невтралізації малих, прибалтійських держав і вів навіть у тому напрямі переговори з Литвою, Естонією та Фінляндією. Перенявся був цею ідеєю дуже між іншим і теперішній литовський премієр Вальдемарас. До невтралізації тих країн мало дійти таким чином, щоби всі вони спільно заключили пакт про неаґресію зі спільними сусідами. Такий спільний пакт передбачувано передовсім у відношенні до СРСР. Одначе до того не дійшло: всі переговори в тому напрямі розбилися передовсім тому, що на перешкоді їх реалізації стала Анґлія.

Целенс всеж таки від своєї ідеї не відрікся. А будучи при кермі латвійської закордонної політики намагається створити для своєї держави якнайкращі відносини зі СРСР. Виявом тих його змагань є ратифікована перед кількома днями латвійським парляментом торговельна латвійсько-радянська угода. Угода заключена на 5 літ і дає вона великі, передовсім транзитні, вигоди для СРСР. Від тепер майже весь радянський експорт до Німеччини та інших держав буде відбуватися через Латвію і її пристані. З трактату невдоволена в великій мірі Польща, бо від тепер вона не буде мати ніякого навіть мінімального впливу на господарське життя Латвії. На основі договору весь радянський ввіз до Латвії, а передовсім такі необхідні продукти як сіль, нафта, цукор і збіже, користується великими митними та іншими привілеями а так само транзит тих товарів зі СРСР до Литви і Естонії через Латвію.

Польська преса твердить, що новоратифікований договір йде по лінії злуки прибалтійських держав під знаком радянсько-німецького порозуміння при повному виключенні якоїнебудь участи Польщі в господарському та політичному житті прибалтійських держав. Одначе невдоволена з трактату не тільки Польща, але ще більше Анґлія.

Між іншим в усяких анґлійсько-латвійських договорах є так зване „радянське застереження“. Істота його заключається в тому, що всяке прийняття Латвією таких чи інших пільг у договорах між нею та СРСР не може потягати за собою поширення їх на Анґлію, як на найбільше упривілейовану. Одначе не зважаючи на те, у конкретному випадку латвійсько-радянської угоди запротестував проти неї ще перед її ратифікацією анґлійський представник у прибалтійських державах Воґан. Сам протест виявився з уваги на в горі наведене тзв. „радянське застереження“ в дуже оригінальну форму. А саме: Воґан не вручив латвійському урядові ніякої ноти, а опублікував в одному рижському деннику статтю, в якій пише між іншим ось що:

„Всяка зміна відносин Латвії до її сусідів безпосередньо нарушує інтереси Англії, яка готова годитися на всяку форму зміни латвійської політики, але тільки настільки, наскільки на це дозволяють англійські інтереси. Колиж угода, предложена до ратифікації латвійському парляментові дасть, як це виходить зі самого тексту угоди, пільги для СРСР, які суперечать англійським інтересам, то англійський уряд змушений вважати таку угоду небажаною“.

Наведений цитат зі статті Воґана незвичайно характеристичний. Він кидає ярке світло на ті відносини, серед яких доводиться вести політику маленьким прибалтійським державам, до тогож сам факт такої а не іншої інтервенції доказує, що Анґлія не кермується ніякими ні звичаєвими нормами ні куртуазійними сентиментами, коли мова про протирадянську її політику.

Та стаття Воґана не мала, видно, ніякого децидуючого впливу на рішення латвійського парляменту, бо він угоду ратифікував, хоч щоправда незначною скількістю голосів і то, як інформують польські джерела, більшістю голосів національних меншостей. Голосували за ратифікацією меншости: жидівська, російська і німецька. Договір ратифікований і по ратифікації входить у життя. Та чи Анґлія не буде робити ніяких перешкод при його реалізації. Нема сумніву, що буде. З радянської преси довідуємося, немов би вона впливала відповідно на прилюдну опінію латвійців у тому напрямі, щоби довести до заміни теперішнього уряду Латвії іншим, а доконати цього можнаб і засобами, анальоґічними до тих, що спричинили недавний переворот у Литві і таким чином договір уневажнити. Можливо, що й до того дійде, а то тим більше, що перевороти в нинішних часах на порядку дневному, особливо в деяких прибалтійських полосах.

Гарден.

Смерть найвизначнішого німецького публіциста.

Помер німецький публіцист, якого статті нагадували на протязі 30 літ найкращі полемічні сторінки Гайного або Берного. Максиміліян Гарден, редактор найбільше живучого німецького тижневика „Цукунфт“, що помер самітно в швайцарській санаторії в 66 р. життя, дав доказ: який вплив на політичне життя може мати одна талановита індивідуальність навіть у найбільше несприятливих умовинах. Оснований ним у 1892 р. тижневик став осередком немилосерної критики основ кайзерівського режіму і боєвим гаслом поступової думки.

Гарден почав свою карієру як актор. Як публіцист дебютував у 90 рр. в журналі „Варгайт“ під псевдонімом „Апостата“. Коли оснував власну „Цукунфт“ згуртував довкола себе найкращі літературні сили, що освітлювали актуальні питання політики, науки, мистецтва та літератури. Сміливість Гардена єднала йому великі кола симпатиків. Його гостре як рапір перо не щадило ніякого авторитету і єднало ма[illegible] Вільгельма

ні, якого туполоба німецька маса обожала.

Коли Бісмарк попав у неласку у кайзера, молодий Гарден став повірником „залізного канцлера". Неодну закулісову правду дізнався від людини, що роками держала в своїх руках усі нитки внутрішньої та закордонної політики. Бісмаркові мусів Гарден завдячувати те, що до нині не втратило сили в його статтях і політичних портретах: ясновидно-студений погляд на справу, жагуче слово, широка історична перспектива на події. Гарден, як і Бісмарк, мав деспотичну вдачу, — любив стояти сам. Це було причиною, що згодом відпадала біля нього щораз більша скількість співробітників і „Цукунфт" був органом одної людини.

Зрештою нелегко було найти співробітників для політика, що підриваючи авторитет імперії, був одночасно ідейним переконаним імперіялістом. Його кампанія проти стовпів кайзеризму дійшла до кульмінаційної точки підчас процесу Айленбурга, приятеля Вільгельма, якому він закинув гомосексуалізм з високими достойниками. Не маючи змоги перевести доказу правди — відсидів кару вязниці в твердині.

Війна причинилась до еволюції його ідей. Його імперіялізм лишився наскрізь фільософічним світоглядом, що не мав нічого спільного із політичною практикою. Гарден, знаючи прегарно вартість і силу французької та англійської літератури, не міг вдоволитись дешевою демагогією, що обмежувалась до воєнних окликів. Його „антантські" симпатії підорвали його популярність; німецькі націоналісти виконали на нього атентат як на зрадника і хто зна, чи якби він не проводив останні роки здебільша в Швайцарії, не діждався би кінця колишнього свого великого співробітника Ратенауа, якого смерть він передбачив.

Гарден „полівівши" не був захоплений ні. республикою більш як монархією. Метою його життя була: критика. Післявоєнна доба принесла йому в Німеччині неменше матеріялу до цієї критики, як передвоєнна. Кожна його стаття була справжнім літературним твором, що не тратив вартости, коли проминала актуальність теми. Два томи його твору „*Köpfe*" це зразки літературної публіцистики, мистецькі й психольогічні портрети.

М. Р.

Зїзд „Рідної Школи".

Ожилена дискусія. — Уділення абсолюторії. — Вибір нової Головної Управи. — Резолюції.

Після вибору комісії-матки і звідомлення з діяльности Головної Управи, яке зложив п. Лев Ясінчук, зачалася дискусія над звітом.

Перший зголосився до слова п. **Антін Чернецький**, що виступив з різкою критикою праці Гол. Управи. Закидає, що є понад 100 Кружків Р. Ш. нечинних, що не зроблено нічого з того, що ухвалено на минулорічному зїзді. В школах Р. Ш. виховують, мовляв, на бюрократів, які стануть опісля катами українського народу. Фінанси Т-ва тому катастрофальні, що Управа Т-ва в мин. році не йшла з духом часу, через що „стратила довіря селянсько-робітничих мас". Опісля ставить резолюції, в яких домагався „збереження Р. Ш. від впливів клерикалізму через усунення з Гол. Управи й учит. збору всіх осіб духовного стану", заміни „реакційного учительства Р. Ш. на поступове", „прочищення установ Р. Ш. від угодових елементів" і т. д. Під загальне обурення і протести цілої салі промовець мусів перервати дальше читання тих *sui generis* резолюцій.

Евген Яворовський (Яворів) заявляється за національною школою і національним вихованням молоді. З реформами треба поступати обережно. Хто хоче радикальних реформ, не рахуючись зовсім з обставинами й вимогами часу, той є або сліпцем або демагогом. Дефіцит Р. Ш. — це ганьба для цілого нашого загалу. На жаль, зі Львова приходили до нас майже самі сумні вісти. Централя не виконала наложених на неї обовязків. Ставить резолюції за національною школою, за масовим обсиланням шкіл Р. Ш. за загальним оподаткуванням на потреби Р. Ш. (по 10 сот. місячно), за зміною статута в тому напрямі, щоби для тяглости роботи вибори кермуючих органів Р. Ш. відбувалися не що року, а що кілька літ, за скликанням в короткому часі для вирішення цієї справи надзвичайного зїзду Р. Ш.

Іван Ющишин: Наше державне шкільництво вже сливе зовсім спольонізоване. Це болить найбільше нас, учителів, бо український загал приймає всі удари на нашу школу байдуже. Взиває Гол. Управу повести енергійну акцію за відпольщенням нашого державного шкільництва і за пляново поведеною працею для ліквідації неписьменности в нашім народі. Згадкою про учителів, які примушені коротати свої роки на засланні серед корінно польського населення, кінчить свою промову.

Учит. **Бурко**: Найлекше говорити і критикувати, зате тяжко будувати. Радить усім нашим критикам забратися до праці на місцях, якої всюди доволі. Там ніхто не ставитиме їм перешкод. Хто кидає пусті фрази про творення в наших школах майбутньої бюрократії, той звичайний крикун, що говорить не для добра української школи й української дитини, а просто на вітер або засліплений партійністю. Наші школи мусять мати відповідний рівень. Заявляється за задержанням гімназій Р. Ш., хоч не противиться деяким гаразд обдуманим реформам. Вкінці говорить про неумірковані як слід службові відносини учительства, занятого в Р. Ш.

Для орієнтації зібраних і для влекшення дальшої дискусії відчитав п. Ясінчук резолюції, які запропонувала до ухвалення Гол. Управа.

Сел. **Гриць Дувіран**: Р. Ш. — це висока ціль, тому повинна бути у нас усіх на першому місці. Не сміє бути у нас гризні й непорозумінь там, де йде про українську школу! Всі ми мусимо станути під її прапором, всі мусимо зєдинитися для оборони нашого наймолодшого покоління перед винародовленням. Як нам поступати — показують селяни Печеніжинщини. При допомові кількох священиків і кількох світських інтелігентів, а зрештою самі, не зважаючи на нечувані перепони й переслідування, будують вони там Р. Ш. Тепер приступають до будови будинку для прив. школи в Печеніжині, в чому Гол. Управа повинна їм помогти й від себе.

Сел. **Лепкалюк**: Дуже бажало, щоб нова Гол. Управа стояла вже твердо і працювала у вибраному складі без змін і тягом цілий рік. Це дуже важне для тяглости й успішности нашої роботи. Заявляється теж якнайрішучіше проти вводження до Т-ва партійности і роздорів. Р. Ш. — це наша фортеця, біля якої мусимо скупчитися всі. Треба повести справу так, аби кожне село, кожний повіт помагали й радили собі самі. Не відкликатися по поміч до інших! Ми, гуцули, радимо собі самі і працюємо жваво — при помочі нечисленних українських інтелігентів, а декуди й без них. При кінці апелює щераз до всіх тих, що вносять роздори і сварки, аби це залишили і зєдинилися в єдности й карности біля Р. Ш.

Дир. **А. Крушельницький** жалує, що в звіті нема видрукованих резолюцій, ухвалених на минулорічному Зїзді. Особливо лежить бесідникові на серці резолюція про потребу відтяжання наших

Мих. Рудницький.

Ювилей Кобилянської.

Лист до Буковинського Комітету.

Ви, вельмишановні громадяни, почитувачі таланту Кобилянської, пригадали „Т-ву письменників і журналістів" у Львові один справді заслужений ювилей. При цьому-ж додали два прохання, на які, хто зна, чи ми в силі відповісти ділом. Вислати наших делегатів на Ваше свято до Черновець — це справа візи; коли література не навіє тут на сусідів політики — 26. листопада наші делегати будуть з Вами.

Матеріяли до „Пропамятної Книги" в честь Кобилянської — це вже ціла проблема. Ви зволили подати до нашого відома, що хочете там помістити життепис ювилятки, якісь критичні нариси, а головно спомини про Кобилянську, її давніх знайомих, привітні листи та телеграми. Мені здається, що Ваш щирий подив для таланту письменниці не йде в парі із засобами, якими хочете його висловити. Спомини ріжних знайомих письменниці, які мають може в перше в житті брати за перо, щоби їх списати? Чи Ви уявляєте собі цю страшну загумінкову літературу? Скільки справжніх літературних споминів про Франка читали Ви навіть під прізвищами тих, що пишаються на деяких книжках як автори? Пересилати привіти та поклони може письменникові, як і кожному іншому, хто хоче і хто вважає це своїм обовязком. Але навіщо передавати друком майбутнім поколінням сотню пребанальних телеграм від випадкових товариств, союзів, гуртків, партій і достойників, яких єдиною думкою при складанні привіту є те, що вони будуть під ним підписані? Чи Ви вірите, що Ви зробите цим приємність чутливій письменниці?

Як там із життеписом Кобилянської — не знаю. Здається, що зайве запрягати до нього фаховця, що шукатиме дат на аркуш друку, коли всім відомо, що найважніші події життя Кобилянської — це дати виходу її творів. Замевлені статті? Ювилейна атмосфера не є пригожа для дійсної критики творчости письменника. Бодай не в нас. Наші критики пересвідчені, що їх роля у такі хвилини — мов людини запрохаиої на родинний баль, де чим хто більше скаже компліментів і старих витертих фраз усім до вподоби, тим краще робить враження.

Кількох наших письменників може й могло би сказати кілька цікавих слів про творчість Кобилянської, якби мати певність, що передтим вони найдуть час ще раз прочитати її твори. Зрештою, не дуже безпечно друкувати такі враження; письменник, що не є одночасно критиком і не розбирається у „щаблях вартости", кидає фальшиве світло на свого товариша, на себе тінь, а на читача непроглядну мряку.

А з чогож — спитаєте роздратовані — ви складете свій вечір у Львові в честь Кобилянської?! Ми хотілиб його скласти з того самого, що Ви свою „Пропамятну Книгу". Чую Вашу відповідь: „Чоловіче! У-весь вечір сама література? Ви хочете попросту публику відстрашити заздалегідь!" Не хочемо, бо вона й так давно відстрашена. Та ще більше не хочемо складати вечора із фортепянів, соль ні з промов, що нагадують щорічні „Шевченківські" концерти, ні з подібних до них, мов сіямські брати, привітних телеграм, десь кимсь складених наоспіх.

Глибоко-щирим був вигук одного товариша: „Ех, якби так Кобилянська була написала замісць „У неділю рано зілля копала" — „Ой, не ходи Грицю!" — тоді було би що виставити і чим виповнити вечір!" А я додаю: „Ех, якби так товариство письменників не мало обовязків підчас ювилею письменника думати про його твори!" І уявляю собі цю історію так:

Коли святкують ювилей якогось хеміка, якого твори є для мене семи тайнами Сезама, я, знаючи його тільки із прізвища, можу вшанувати його тим, що спитаю специяліста: що він такого мудрого написав і чому став славним. І часто мушу вдоволитись кількома популярними інформаціями та заголовками творів. Література є в нас для більшости тим, чим для мене хемічні чудеса. Тому нічого дивного, коли сотні громадян ідуть з цікавости на ювилейний вечір, улаштований якимнебудь товариством, щоби почути, коли і де письменник уродився, що написав і за що його шанують. Коли в програмі є для них щось голоснішого, нпр. хори, не диво, що вони недочувають того що, зрештою, й так можна найти в книгарських каталогах.

Та чи товариство письменників не є в клопоті саме тому, що не може робити з літератури додатку до загально прийнятих точок програми? Не може, навіть, якби в ньому були деякі члени тої думки, що Кобилянська таки трошки за велика аристократка і тому слід її „здемократизувати". Нічого не вдієш: *noblesse oblige*.

Нема ніяких труднощів, щоби запрохати шість осіб із сяким-таким іменем і розділити їм теми про Кобилянську на зразок університетських семинарійних праць. Та знаючи галицьку атмосферу „літературної" публики, ніхто не заперечить, що кожний із тих промовців буде вилізати із шкіри... не знаючи, звідки зачати і чим скінчити.

Ювилей письменника або є спонукою передумати його працю або звичайною конвенціональною формою. Ми поважаємо Кобилянську надто високо за її горду скромність, щоби ховатись за китицями штучних квітів як наймлені чури. Коли Львів не має стільки знайомих із творами Кобилянської, скільки є товариств, що готові вислати їй ювилейні привіти, нехай галицькі робітники пера зійдуться в день її свята у власному вибраному колі і з тепла, витвореного споминами про шляхи уяви письменниці, пробують викресати кілька іскор думки, гідних того, щоби не згасли.

„Et tout le reste"... est-ce litterature?

...прав. шкіл від державного учительства. То, що було на початку цього шк. року у Львові в двох середніх школах Р. Ш. є лише наслідком невиконання минулорічної резолюції. Особливо у Львові за богато держ. учителів по наших прив. школах. Такі учителі не в силі відповісти всім вимогам виховання по наших прив. школах, хочби й мали найліпшу волю. Щож до тих народніх учителів, яких влада перенесла на захід, то на думку промовця вони повинні були лишатися тут в краю і шукати собі хліба між нашим народом як кооператори тощо (Спротиви на салі й ріжні оклики!). При кінці бесідник підносить іще вагу єдиного українського мужеського учительс. семинара у Львові і вагу наших прив. шкіл у Львові взагалі. По думці своєї промови ставить резолюції.

Вол. Целевич: Хиба нашого Т-ва в самій його організації. Передовсім за богато членів має Гол. Управа, тому уявляє з себе за мало еластичний апарат до праці. В тому напрямі слід нам змінити статут. Прикра справа, що з фінансами Т-ва так скрутно. Промовець переконаний, що чим інтензивнішу акцію поведе Т-во, чим більше заснує шкіл, курсів і т. д., тим скорше вийде з фінансової скрути. Радить розвести акцію за підмогами для установ Р. Ш. з громадських фондів по селах і містах, бо ці фонди у львівській части складає український податник. Дальше завважує, що треба як слід розбудувати відділ правної поради при Гол. Управі, який повинен збирати пильно всі матеріяли з мартирольогії українського шкільництва і служити всім порадою й помочю, а навіть давати ініціятиву. З черги бесідник занявся промовою А. Червінського, при чому останній постійно перебивав і кидав ріжні оклики, проти чого реаґувала ціла саля. Заликом до інтензивної праці і до якнайбільшого поширення сітки шкіл Р. Ш., курсів, захоронок, діточих садків і т. д. закінчив п. Целевич свою промову.

Після того забирали ще слово пп.: **Чучман** із Золочівщини, **д-р Грушкевич** з Станиславова, **Сікора**, **А. Добрянський** з Звесіння, **Яр. Цурковський** (що по кількох „революційних" фразах мусів на домагання делегатів замовкнути), **Зубар**, **Церкевич** (Городецьке передмістя), **Ґалах** (Станиславів), **Ліщак** (Рогатинщина), **Воробець** (Левандівка), проф. **Каменецький**, з Рогатина, **Савчак** (Львів), дир. **Даниш** з Станиславова, **П. Лисецький** (Львів), **д-р Турянський** (Львів), проф. **О. Терлецький** (Львів), д-р **Цимбалістий**, проф. **Березовський**, **Райтарівський**, **Стефанів** (Коломия), о. прал. **Л. Куницький**, **Бринська** (Яворів). Велика більшість цих промовців заявилася за національним принципом виховання в школах Р. Ш., протестуючи проти партійної гризні й демагогії та всяких інтернаціональних кличів, вношених між нашу суспільність. Вираз цим поглядам зібрання дав передовсім о. прал. **Куницький**, що говорив про вагу національного й релігійно-етичного виховання нашої молоді та про ролю духовенства в національно-культурнім житті нашого народу. Деякі бесідники (Зубар, Каменецький) заявили, що Гол. Управа повинна виробити собі більший авторитет, дир. Даниш говорив про вагу організаційної праці, дехто підносив ще рівні домагання і ставив постулати до Гол. Ради Р. Ш.

По вичерпанню дісти промовців **уділено абсолюторію уступаючій Головній Управі** і **вибрано нову Головну Управу** в складі, поданому нами вже у вчорашньому числі.

Новообраний голова ради. **Ілля Кокоруда** подякував присутнім за вибір і подав зібранню до відома головні напрямні діяльности Р. Ш., які він собі намітив на найближчий рік. Промову його принято горячими оплесками.

Потім принято ще резолюції, які відчитав п. Ясінчук (їх подамо завтра) і голова замкнув Зїзд короткою промовою. По відспіванню нац. гимну делегати й гості розходилися у тім переконанні, що новий провід поведе справи „Рідної Школи" якнайкраще і якнайдоцільніше.

СОЙМ І СЕНАТ ВІДЛОЖЕНІ.

Варшава, 3. листопада 1927.

Нині на 3. год. попол. визначено перше засідання звич. соймової сесії, скликаної розпорядком президента держави. Перед засіданням сойму відбулося зібрання сеніорів. На ньому мали рішити, яке становище займе сойм до предложеного урядом бюджету. Рішення не запало. В год. 3.20 марш. сойму Ратай отворив засідання сойму і відчитав декрет президента держави, який скликує бюдж. сесію. На урядових лавках засіли: віцепрем. Бартель, мін. Чехович, Складковський, Станевич, Квятковський і віцемін. Гродиньський. Перед приступленням до денного порядку марш. уділив голосу віцепрем. Бартелеві. **Віцепреміср відчитав декрет президента держави, яким відкладає звичайну сесію сойму до дня 28. листопада, себто до кінця каденції.** На салі счинився великий галас. Посли кричали: „Ганьба! Скандал!" і т. д. Маршалок заявив: „З огляду на декрет, якого панове не дали мені почути, вважаю засідання замкненим". Засідання сойму тривало рівно 8 хвиль. Гамір не змовкав. Посли відійшли на збори клюбів.

В год. 5. прийшов до **сенату** секретар президії ради мін. і доручив марш. сенату Тромпчинському письмо віцепрем. Бартеля, в якім цей повідомляє, що пересилає маршалкові сенату розпорядок президента держави в справі відложення сесії сенату. В розпорядку сказано, що на основі 187. уст. конституції **відкладається з днем 4. листопада 1927. звич. сесію сенату до 28. листопада 1927.**

ПЛЯН ПОВАЛЕННЯ РУМ. ДИНАСТІЇ.

Букарешт, 3. листопада 1927.

Держ. підсекретар Татареску сказав представникам преси, що при арештованім Маноілеску найдено акти, листи і телеграми, в яких був плян повалення династії. Вступне слідство викрило проєкт пляну, котрого виконання вже почалося. Із записника Маноілеску виходить, що така акція почалася 18. липня. „З розмови з Карлом видно, що він бажає вернути заки ще Михайла проголосять королем. Домагається від нас акції. Гадаю, що його правда". Далі сказано в записнику: „Бачу одну лише розвязку, себто переволюційну політику. Провідники партій: Авереску, Маніу, Йорга, евент. і Куза повинні заявитися отверто проти реґенції в користь Карла". Маноілеску почав кампанію в листопаді.

Біржа.

Гроші.

Доляр 8·86·50—8·86·75, канадійський доляр 8·85·00—8·86·50, чеська корона 0·26·00—0·26·50, австрійський шілінґ 1·25·00—1·26·00, рум. лея 0·05·25—0·05·50, француський франк 0·34·50—0·35·00, швайцарський франк 1·71·00—1·71·50, англійський фунт 43·40—43·75, німецька марка 2.11·48, данціґський гульден 1·72·82, червінець 30·25—31·00.

Золото: 20 кор. 35·50—36·80, 20 франків 34·40—34·70, 20 марок нім. 42·40—42·70, 10 рублів рос. 46·50—46·90.

Срібло: кор. австр 0·67·00—0·67·50, 5 кор. австр. 3·50—3·55, фльорен австр. 1·75—1·78, рублі рос. 2·90—3·00, копійки за рубель 1·45—1·50.

Збіжже.

Пшениця двірська 45·25—46·25, пшениця селянська 43·25—44·25 жито 35—37, ячмінь бровар. 38·75—40·75, ячмінь на перем. 33·50—35·50, ячмінь пашний 31·00—32·00, овес 33·75—35·50, кукурудза румунська 31·00—31·50, бараболі рофовані 6·50 7·25, фасоля біла 45—55, фасоля кольорова 53·50—55·50, горох півікторія 72—82, горох полевий 45—55, бобик 36·25—37·25, сіно 7·50—8·5, солома 4·25—4·75, гречка 34·00—35·00, лен 60·00—63·00, ріпак озимий 60·50—62·50, ґрисік кукурудзяний 5.—63, мука кукурудзяна 34·75—35·75, отруби житні 23·75 2·25, отруби пшеничні 23·75—24·25, крупи гречані 73·00—74·50, пшоно 71·25—75·25, крупи ячмінні 62—66, конюшина червона 265—285, мак синій 115—135, мак сивий 85—105, мішки ютові, нові 1·70, мішки уживані 1·50—1·60.

НОВИНКИ.

— **Відгомін справи Собінського.** Свого часу була голосною справа арештування братів Михайла і Івана Баліцьких у звязку зі справою вбивства Собінського. Як відомо слідство проти згаданих арештованих припинили, а арештованих випустили на волю. Як відгомін цеї справи відбулася в дні 26. жовтня н. р. розправа перед Повітовим карним судом С. III у Львові наслідком обвинувачення Теодора і Степана Яцурів та Михайла Баліцького в проступку з патенту про ношення зброї і в переховуванні вибухових матеріялів. Після переведеної розправи судця д-р Покорни увільнив усіх обвинувачених від вини і кари. Арештованого вдруге у жовтні н. р. студ. Теодора Яцуру у звязку зі справою летниска при яніській рогачці, в дні 26. жовтня н. р. випустили на волю.

— **З українського Наук. Інституту у Берліні** повідомляють, що 4-го п. м. відбувся там новий виклад д-ра В. Залозецького п. з. „Подорож у північну Італію і середновічні твори мистецтва".

— **До процесу Шварцбарта.** Дістаємо таку заяву, з проханням помістити її: Пражський Комітет вшанування і оборони памяти Симона Петлюри оцим рішучо протестує перед цілим культурним світом проти всіх тих наклепів і нечуваних образ, які підчас судового процесу в Парижі над вбивцем Шварцбартом жидівство кинуло на адресу нашого національного героя С. В. Петлюру та на весь український нарід. — Заст. голови Ст. Сірополко, секретар (підпис нечиткий).

— **Україніка.** У франц. місячнику „*l'Internationale ...*" у ч. 1. за жовтень находимо інформ. статейку про „Українську школу в Польщі" із статистикою.

— **Пашпорт зі містерії.** „Ілюстровани Курєр Цодзєнни" присвячує велику вступну статтю якійсь диктаторці пашпортового бюра, панні Родисівній, від якої ласки залежить, кому вона хоче видати полекшений пашпорт, а кому ні. Із статті виходить, що лекше дістати такий пашпорт членови якоїнебудь пашпортової дружини, ніж людині, що хоче їхати на наукові студії.

— **Злодії в суді, але в ночі.** До повітового суду в Римановi вломались уночі злодії і забрали 3000 зол. складених у депозитах. Що злодії „мають зуб" на суд, нічого дивного, але що Теміда має закриті очі, тоді коли її обкрадають це трохи дивне.

— **Катастрофи й нещастя.** Згинув заслужений нім. летун Плят у Дессав, при пробі нового апарату. — У Кеніґсберґу завалилась стеля новонибудованої почти і вбила 4 робітників, а 6-ох ранила. — В Італії, біля м. Барі, страшна залізнича катастрофа; 8 убитих, багато ранених.— Біля Гдині потонув польський корабель, а з ним 6 моряків і 4 офіцирів. — У селі Михайлів, люблинськ. повіту згоріло 60 господарств. — З Мадрида повідомляють, що біля Саламанки згоріло село Арцеліяно наслідком зіпсованих електричних проводів.

— **Про методи історичної праці.** Минулого тижня скінчився міжнародній зїзд союзу для культурної співпраці у Франкфурті двома цікавими відчитами про національні та понаднаціональні історичні студії. Перший мав паризький професор і критик Альберт Тібоде п. з. „Історія у сучасній франц. свідомости"; другий австрійський проф. Ганс Айбль п. з. „Роля історії в свідомости народів". Тібоде ствердював, що у Франції зросло недовіря до історичних дослідів, які надто розбіжні в своїх методах і висновках. Франція має досі дві „історії" (як науки): революційну та традиціоналістичну, що себе поборюють. Офіціяльна наука в республиканських школах виводить усе добро від революції, нехтуючи здобутками „старого режиму". Тепер прийшла черга на критику таких ідей. Те, що називалось до нині „історичним ґенієм" Франції стало предметом сумнівів. Переоцінка давних метод історич. праці відчувається у Франції дуже живо. Проф. Айбль звязав свій відчит під загальним заголовком з чисто актуальним питанням: чи Австрія має право вважати себе одною цілістю з Німеччиною і цим дав доказ, що історичні ідеї важко відмежувати від політичних. Із загальної дискусії після обох відчитів витворились два окремі напрямки: італійці та поляки боронили права „національної" історії, нім. професори Берґстресер і Гельпах, що виступали гостро проти Айбля говорили про необхідність витворити в історичній праці „шляхотности", „вищого погляду", що культурні цінности ставить понад політичними і в силі творити понаднаціональний огляд подій. Історики погодились менш-більше на висновках, що історик повинен у першій мірі передавати те, що було, але що одночасно він є людиною, яка не в силі звільнитись своїх поглядів і тому „обєктивність" є далеким, майже недосяжним ідеалом.

— **Рекорди.** 15-літній американець з Ню-Йорку Джемс Мек Льов перейшов від уродження дотепер 100 операцій і після останньої почуває себе зовсім добре. — Рекорд досі неосягнений хоче побити плавачка Мерседес Ґляйце, що переплила Ля Манш; вона підписала контракт з одним америк. товариством, зобовязуючись переплисти в грудні Ґібральтар. — Молодий анґлієць Гаррінґтон помер в оригінальний спосіб, який заслуговує на назву рекорду. Він був завзятущий наколесник і не розставався із своєю машиною ні на хвилину, почуваючи себе немов би прирослим до її двох колїс. Гаррінґтон задовжився і не мав грошей; прийшов день, коли йому мали забрати наколесницю. Він зачинився в малій кімнатці, позатикавши всі діри, щоби воздух не мав туди доступу, сів на наколесницю, яка мала бензиновий мотор і відчинивши ґаз, пустив свою машину в рух стрімголов, немов у далеку подорож.

— **Літературний куток.** Музей Достоєвського в Москві дістав невідомий памятник письменника, який подарував його жінці морського офіцира Сагулієва. Є це памятник з 1860 р. З нього виходить що Достоєвський вернувшись із Сибіру не почував себе „зломаним" ні духово, ні фізично, а навпаки „дуже бадьоро". — Російський союз драматичних письменників не найшов ніодного драм. ні музичного твору присланого на жовтневий конкурс гідного нагороди! — Московський камерний театр виставив нім. драму Газенклевера „Антигону" в переробці поета С. Городецького. Антигона є в цій новій редакції провідницею збунтованих робітників проти Креонта, що є символом фашизму. Рецензент „Красної Газети" пише, що з цього вийшла дуже примітивна клюбова інсценізація в роді алегоричної „агітки" (агітаційної песи) з 1919 р., із робітниками закованими в ланцюги, з символічним „капіталом" і прегарною жінкою „Свободою". Навіть „Красна Газета" невдоволена; а що сказав би на це покійний Софокль?

— **Гріб Гайного.** При нагоді задушних днів довідуємось, що могила Гайнріха Гайного, який спочиває на паризькім цвинтарі Монмартру, вперше відновлена від довгих літ. Нім. амбасада в Парижі в пошани для поета вважала своїм обовязком очистити його памятник і камін на з тисячних написів і підписів, якими відвідувачі хотіли скласти доказ, що не забули... про себе. Тепер на гробі поета

лишається тільки одиноний надпис у двох мовах, теж мало поетичний, але повний змісту: „Безумовно забороняється писати на памятнику, рисувати його або фотографувати під загрозою поліційного протоколу". Треба аж такої загрози, щоби приневолити до мовчанки поетичні серця, що перед памятником поета не в силі стримати свого натхнення і хотять його наслідувати. Щоби камінь, під яким він спочиває, був для нього ще тяжшим.

— **Для аматорів танцю.** Кажемо: аматорів, але думаємо і про професіоналів, які певне ще не знають, що 31-го м. м. союз професорів модних танців показував представникам преси найновіші зразки свого мистецтва. Ці нові вихиляси мають уже в найблищім сезові виперти дотеперішній всевладний чарльстон і той другий „пречудовий" модний танок, що не дійшовши до нас постарівся: блек-ботом. Нових танців є три „ейль", бо його придумали студенти ейльського університету в Америці, „ритмік-степ" придуманий у Льондоні і „кінкажу", що наслідує рухи дикої кітки. „Кінкажу" вже шаліє по всьому Ню-Йорку. „Ейль" — меланхолійний „ритмік-степ" — веселий і „кінкажу" — „божевільний", до якого треба великої сили, гарячого темпераменту і дуже доброго зору. А до всіх разом треба віри у всесильну моду, яка є енсловом краси і грошей, щоби навчитись нової хореографічної акробатики.

— **Опіка над шукачами золота.** Радянська влада заснувала нове товариство, що називається „Союз-золото", а має на меті надзирати за копальнями золота на всьому просторі СРСР. Перед війною 60.000 людей на просторі російської імперії шукало скарбів на „золотих" полях на власну руку. Тепер є їх ще 15.000, але вони не мають грошей, щоби шукати нових джерел золота. А що радянський уряд зорганізував тепер кілька геольогічних експедицій на Далекий Схід, щоби там шукали золото, він хоче теж допомогти приватним підприємцям в експльотації найдених скарбів.

— **Світова всячина.** Число безробітних у Німеччині повисилось тепер до найвищої цифри за останні 2 роки: 324,000 осіб. В Еспанії почали розглядати проєкт підземельного тунелю під Гібральтаром. Альфонс XIII заявив, що вважає цей проєкт у межах можливости; кошта будови 250 міл. пезет. — Вибори до міських рад в Англії дали перевагу партії „Лейбур" (робітничій), яка дістала 110 мандатів проти лібералів з 8 манд., консерватистів з 7 і незалежними з 15 м. — Рокфелєрівський Інститут заснував дослідче заведення над малярією в Римі; при ньому працюють найбільші італ. специялісти. — Відома фільмова артистка Лія Путті, вернувшись з Голівуд до Берліна, скалічила собі поважно ногу по необережности. — Здоровля Венізельоса, що нездужає на запалення жил, погіршилось. — Міс Дороті Льоган, яка призналась, що обдурила тих, що вірили в її переплив Ля-Маншу, стане перед льондонським судом за складення фальшивої присяги. — Швайцарські ґеольоги ствердили, що Альпи обсуваються вниз; а саме: 170 міліонів куб. метрів землі на просторі 2 кв. кіл. рухається. Монтре Арбіно, що мала в 1888 р. 1697 м. тепер осіла на 3 метри.

— **З кіна.** У кіні „Палас" монументальна фільма „Нерон". У кіні „Лев" — „Готель Імперіяль"; а від суботи велика еротична фільма „Дон Жуан" — „Вежа кохання" з Джон Беррімором. У кіні „Аполльо" „Послюбна ніч" з Лілею Даміта, а у „Фатаморгана" Батая „Сатана у шовках".

— **Заява.** Ми підписані Василь Мудрий як відповідальний редактор „Діла" і Володимир Целевич як б. відповідальний редактор „Свободи" заявляємо, що не піддержуємо закидів піднесених проти п. Антона Чайковського в Тернополі в дописі, поміщенім в „Ділі" з 29. 3. 1927 р. ч. 69 п. з. „З судової салі" — зглядно в „Свободі" з 2. 4. 1927 р. ч. 14 — а з осібна відкликуємо закиди щодо минної крадежі плаща і щодо крадежі портфелю з грішми. — У Львові, дня 2. листопада 1927 р. — **Василь Мудрий, Володимир Целевич.**

— **Львовяни! Що Вам шкодить** робити закупи солодощів у склепі „Фортуни Нової" при вул. Руській ч. 11!... 857 1—7

— **Заходом Кружка „Рідної Школи"** ім. Г. Шевченка у Львові відправиться в неділю дня 6. листопада 1927 о год. 12йй в церкві при вул. Зиблікевича поминальне Богослуження в 10-ту річницю смерти першого голови Кружка і великого народнього діяча бл. п. д-ра Евгена Олесницького і за померших членів Кружка. Того самого дня о год. 6. вечером відбудуться в школі при вул. Мохнацького 12 інтересні відчити при співучасти дир. д-ра Остапа Макарушки. Просимо явитись на тих торжествах. — **Старшина Кружка.** 852 1—1

Перегляд Інвалідів УГА. в Станиславові. В понеділок і вівторок, дня 7. і 8. листопада ц. р. відбудуться лікарські огляди Інвалідів УГА. в Станиславові від год. 8—10 передпол. і від 4—6 попол. в салі „Народнього Дому" напроти двірця для повітів: Станиславів, Богородчани, Калуш і Товмач. Кожний Інвалід УГА. обовязаний явитися до перегляду та принести з собою посвідчення від парохіяльного уряду й читальні „Просвіти" або кооперативи про те, коли і в якій військовій частині став інвалідом, а також потверджений громадським урядом виказ маєткового стану. — *Управа УКТОНІ у Львові.*

— **Кушнірська** робітня Петра Карпяка є при вул. Курковій ч. 11 а, І. пов. на ліво.

Відозви й комунікати.

Обіжник Українського Центрального Комітету допомоги жертвам повені до повітових комітетів у знищених околицях.

I. Шкоди. Не зважаючи на наші урґенси в листах досі не маємо майже ні з одного повіту докладно і вірно оброблених підсумків шкід, не маємо його навіть від тих У. П. Комітетів, що такі підсумки вже поробили. Доривочні, або надто загальні дані чи звіти, переповнені описами шкід без докладних дат, не є ще для нас достаточним матеріялом. Докладне зіставлення потрібне нам для дальшого збирання дарів як у краю так і за границею, головно в Америці, потрібне для Парляментарної Репрезентації, для „Сільського Господаря" й інших господарсько-економічних центральних установ в їх доманганнях до влади відносно санації зруйнованого краю, чи в інших ділянках їх акції.

Ці У. П. Комітети, що такий матеріял вже мають, зволять порівнати його зі статистичними даними тамошніх староств, та провіривши правдивість, зволять негайно переслати Українському Центральному Комітетові, а котрі не мають, зволять зараз приступити до виготовлення і провірки. Необхідні передовсім зіставлення шкід у поживі, паші, худобі, будинках, засівах, господарськім приладдю, знищених ґрунтах, а далі в підприємствах торговельних і промислових, криницях, дорогах, мостах та інше. Зазначити належить, який є здоровний стан, чи є випадки недуг, що ширяться наслідком повені. Кошти виготовлення У. Ц. Комітет готовий покрити, якщо У. П. Комітети не зможуть цього виконати власними коштами.

II. Споживча допомога. На основі цих зіставлень просимо переслати нам приблизний обрахунок висоти допомоги, потрібної для виживлення аж до нових зборів, з поданням окремого списку тої допомоги, яку тамошнє населення вже дістало від У. П. Комітету чи з інших джерел, а окремо тої, яка ще потрібна. Виказ цей є для нас конче потрібний тепер для доцільности в розділі дарів, та для орієнтації, в якій мірі може загрожувати голод в часі переднівку, та як йому запобігти. На основі цих зіставлень просимо також подати виказ потреб на весняні засіви.

III. Продукційна допомога. Досі йшов У. Ц. Комітет — дякуючи обильній жертвенности українського населення — з консумційною допомогою на виживлення. Одначе У. Ц. Комітет задумує підняти в порозумінні і при співучасти організаційного апарату „Сільського Господаря" та кооперативних організацій так звану продукційну акцію допомоги, а саме допомагати в згаданих вже весняних засівах, а зокрема в створюванні варстатів праці для безробітних в околицях потерпівших, для сталого підношування там добробуту започаткуванням домашнього промислу, чи інших трудових підприємств, бульто дорогою уділювання низько-процентових кредитів, чи допомог. Тому просимо зібрати і подати нам матеріяли, які запізнали би У. П. Комітет зі слідуючими обставинами: 1) Який є стан домашнього промислу у вашому повіті; 2) який збут і куди; 3) які галузі домашнього промислу чи інших підприємств можуть бути у вашому повіті найпродуктивніші і найбільш населенню підхожі; 4) в який спосіб можна би прийти найдоцільніше з допомогою для піднесення цього промислу і заняття в ньому людей; 5) які способи ґарантії, що кредити згл. підмоги будуть доцільно ужиті та звернені для підкріплення нових підприємств. Зрозуміле, що на думці маємо виключно українське населення і українські варстати праці.

Здійснення цеї ідеї вимагає докладної застанови, а відтак інтензивної праці, розложеної на довший час. Тому всякі проєкти — думки, побудовані, очевидно, на реальних основах і силах місцевих установ, будуть для нас цінним матеріялом.

Вичікуючи докладних звітів і проєктів у вище наведених точках, просимо не відкладати їх, бо це може вплинути некорисно на нинішній підйом духа серед українського населення в допомозі, а тим також спричинити занепад ідеї, яку наміряємо підняти.

Усім комітетам подаємо це до відома з проханням висловити думку щодо третьої точки.

За Український Центральний Комітет допомоги жертвам повені у Львові:
Вол. Децикевич, голова. *Мик. Творидло,* секретар.

†

Ілярій Чапельський

I. містоголова Сокола-Батька.

Старшина Сокола-Батька подає до відома всім членам (иницям) Сокільської організації і українському громадянству в краю сумну вістку, що дня 3.XI. в год. 4-ій рано 1927 року помер по довгій тяжкій недузі довголітній член Старшини С-Б. і теперішній I. містоголова Сокола-Батька Друг Ілярій Чапельський. Похорони відбудуться дня 5. листопада в год. 2. попол. з дому жалоби при вул. Тереси 2. на Личаківське кладовище. Старшина С-Б взиває всіх членів (ниць) С-Б і всі т-ва Сокіл в краю вшанувати память бл. п. Друга і взяти масову участь у дні похорону.

Ст. С-Б.

ОПОВІСТКИ.

Товаришів зброї УГА. сповіщається про передчасну смерть сотника УГА. Ілярія Чапельського, який по довгих і тяжких терпіннях помер дня 3. листопада 1927 в 51. році життя. Похорони з дому при вул. Тереси ч. 2 на Личаківський цвинтар відбудуться в суботу для 5. листопада в год. 2. попол. Взивається всіх Товаришів віддати останню прислугу Незабутньому Сотникові і явитись на похоронах з чорною крепою на лівому рамені.

„Просвітянський Театр" оголошує: Щоби дати спромогу вступити новим силам на українську сцену, обіздовий „Просвітянський Театр" у Львові приймає зголошення співпраці від рутинованих, театральних аматорів, співаків і музик. Зголошення неприйнятих лишуться без відповіди.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів. Ринок ч. 10.